

Karar Metinleri

DANIŞTAY

İÇTİHATLARI BİRLEŞTİRME KURULU KARARI

E. 1985-1

K. 1985-1

T. 14.6.1985

Yabancı memlekette tescilli bir markanın, menşe memleket belgesinde kayıtlı eşyadan başka eşyada da kullanılmak üzere, Türkiye'de tescili için yapılan başvurularda, yabancı ülkelerde düzenlenmiş olup başvuru dilekçesine eklenmesi gereken iştigal belgesinde konsolosluk tasdiki aranıp aranmayacağına ilişkin uyuşmazlıklar nedeniyle açılan davalar sonunda Danıştay 12. ve 10. Dairelerce verilen kararlar arasında aykırılık bulunduğu ileri sürülerek, bu aykırılığın içtihadın birleştirilmesi yoluyla giderilmesinin istenmesi ve Danıştay Başkanının isteminin kurulda görüşülmesini uygun görmesi üzerine, Raportör üyenin raporu, Danıştay Başsavcısının; Yabancı memlekette tescil ve teşhir edilmiş markaya istinaden o markanın Türkiye'de de tescili için yapılan başvurularda, başvuru dilekçesine eklenmesi gereken, marka sahibinin yaptığı işleri gösterir belgenin, menşe memleketteki Türk Konsolosluğu tarafından tasdik edilmiş olması şartının aranıp aranmayacağı yolunda Danıştay 10. ve 12. Daire kararları arasında aykırılık bulunduğu ileri sürülerek bu aykırılığın içtihatların birleştirilmesi yoluyla giderilmesi istenmektedir.

1.— Sanayi ve Teknoloji Bakanlığının 1977 yılından itibaren, iştigal mevzuunu gösterir belgelerde, konsolosluk onayını araması ve bu yolda işlem tesis etmesi üzerine, marka sahipleri tarafından açılan davalar sonunda; 12. Dairemiz tarafından; Paris İttihadı Anlaşmasının 6. ve 551 sayılı Markalar Kanununun Uygulama Şekli Gösterir Yönetmeliğin 6/10. maddeleri hükümlerine göre, yabancı memlekette tescil edilmiş markanın Türkiye'de tescili istemiyle yapılan başvurularda yabancı ülkelerin resmi makamlarınca düzenlenip ibraz edilen iştigal mevzuunu gösterir belgelerde konsolosluk tasdikinin aranmasına gerek olmadığı sonucuna varılarak işlemlerin iptaline karar verilmiştir. (12. Dai-

renin 24.10.1979 günlü E: 1878-8424, K: 1979-3992 ve aynı tarihli E: 1978-7409, K: 1979-3991 ve 12.11.1979 günlü E: 1978-7441, K: 1979-4095 sayılı kararları).

10. Dairemiz ise; 25.5.1982 günlü ve E: 1982-3440, K: 1982-1411 sayılı kararında; Anlaşmaya bağlı ülkelerde tescil edilmiş markaların Türkiye'de tescili için yapılan başvurularda Paris İttihadı Anlaşmasının 6/A maddesinde, menşe memleket belgelerinin tasdik işleminden muaf tutulacağı öngörülmüş ise de, iştigal mevzuunu gösterir belgelerin, bu kuralın kapsamı dışında kalması nedeniyle, konsolosluklarca tasdik edilmesi zorunlu bulunduğu görüşüne yer verilerek, idari işlemin mevzuata uygunluğu vurgulanmıştır.

Bu duruma göre, yabancı memlekette tescili yapılmış bir markanın, Türkiye'de tescili için yapılan başvurularda, yurt dışında yetkili makamlarca düzenlenip ibraz edilen marka sahibinin yaptığı işleri (iştigal mevzuunu) gösterir belgelerde konsolosluk onayının aranıp aranmayacağı yolunda, aynı mevzuat kurallarının, ayrı ayrı doğrultularda yorumlanmak sureti ile birbirine aykırı kararlar verildiği anlaşılmaktadır.

6.1 1982 günlü ve 2275 sayılı yasa ile Danıştay, sekizi dava, ikisi idari toplam on Daire olmak üzere yeniden oluşturulmuş ve böylece 12. Daire hukuki varlığını yitirmiştir. Ne varki, kararların oy çokluğuyla alınması ve bu kararlara iştirak eden kimi üyelerin başka dairelerde görevlendirilmiş olması gibi nedenlerle görüş aykırılıklarının ortaya çıkması kuvvetle muhtemel olduğundan, içtihatların birleştirilmesinin yerinde olacağı görüşündeyiz.

2. — 551 sayılı Markalar Kanununun;

a. — 25 maddesinde; bir markanın tescili için yapılacak müracaatta marka sahibinin varsa kanuni mümessilinin veya vekilinin adı, soyadı, marka sahibinin tabiyeti, ikametgâhı, yapmakta olduğu iş, iş adresi ve markanın kullanılacağı imtianın yazılacağı ve marka sahibinin yaptığı işi gösteren belge ve markanın örneği ile marka harcı makbuzunun ekleneceği,

Yabancı memlekette tescil ve teşhir edilmiş markaya istinaden yapılan müracaatlarda, ayrıca yabancı memlekette tescil ve teşhire ait vesikalarla başvuru ile ilgili olarak yabancı memleketlerden alınmış belgeler ve bunların tercümelerinin müracaatta ekleneceği;

b. — 26. maddesinde, müracaat evrakının ve eklerinin nasıl ve ne miktarda olacağı ve bu kanunun tatbiki için lüzumlu sair hususlar ile belgelerin yönetmelikte gösterileceği,

c. — 28. maddesinde müracaat evrak ve eklerinin bu kanun ve yönetmelik hükümlerine uygun olup olmadığının Sanayi Bakanlığınca tetkik edilerek başvurunun aynı kanunun 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11 ve 40. inci maddeleri hükümlerine aykırı olduğunun tesbiti halinde müracaatın gerekçe gösterilerek reddedileceği hükme bağlanmış, Markalar Kanununun Uygulama Şekli Gösterir Yönetmeliğin 6. maddesinin 10 numaralı bendinde, markanın ecnebi memleketlerde tescil ettirilmiş olduğu takdirde tescili yapan menşe memleket idaresi tarafından verilmiş bulunan tasdikli menşe memleket vesikası ile bunun noterlikçe yapılmış tam bir tercümesinin,

d. — Aynı yönetmeliğin 10. maddesinde, yabancı memlekette tescil edilmiş markaya dayanılarak yapılan müracaatlar için iştigal belgesinin aranmayacağı, ancak müracaat dilekçesi menşe memleket belgesinde kayıtlı eşyadan gayri eşyayı ihtiva ediyor ise o takdirde ilave eşyaya münhasır olmak üzere, yetkili merciden alınacak iştigal belgesinin ve bunun noterlikçe yapılmış tercümesinin, başvuru dilekçesine ekleneceği,

e. — Paris İttihadı Anlaşmasının 6. maddesinin (A) bendinde ise, menşe memlekette usulüne uygun olarak tescil edilmiş fabrika veya ticaret markalarının diğer ittihad memleketlerinde aşağıda gösterilen kayıtlar saklı kalmak şartıyla aynen tevdi ve himayesinin kabul edileceği, bu memleketlerin kesin tescil işlemine tevessül etmeden önce menşe memleketteki yetkili makamlardan verilmiş bir tescil tasdiknamesinin ibrazını talep edebilecekleri ve bu vesika için hiçbir tasdik muamelesi istenmeyeceği öngörülmüştür.

3. — Paris İttihadı Anlaşmasına katılmış olan ülkelerin, markaların tescili için aynı sistemi benimsedikleri ve yasaların da, müracaatın yeri, tarihi, içeriği, şekli, incelenmesi ve başvuruya eklenmesi gereken belgeler hakkında benzer hükümlere yer verilmiş ve ilgililerin öz çıkarlarının korunması için ayrıntılar ve formalitelerden özenle kaçınılmıştır.

Paris İttihadı Anlaşmasını imzalamış olan ülkelere birinde tescil edilmiş markaya dayanılarak yapılan müracaatlarda, kural olarak iştigal belgesi aranmayacaktır. Ne varki, başvuru dilekçesi, menşe memleket belgesinde kayıtlı eşyadan gayri eşya ihtiva ediyorsa o takdirde ancak ilave eşyaya münhasır olmak üzere, yetkili merciden alınacak iştigal belgesinin ve bunun noterlikçe yapılan tercümesinin başvuru dilekçesine eklenmesiyle yetinilecektir. Demek oluyor ki, yetkili merciden alınmış olan iştigal belgesi, noterlik veya konsolosluk gibi kuruluşların onayına sunulmadan işleme alınması gerekecektir. Nitekim, 551 sayılı Markalar Kanununun 28. maddesinde, başvuruların red nedenleri bir

bir sayıldığı halde, iştigal belgesinin, konsolosluk veya noterlik onayını taşımaması red sebebi olarak gösterilmemiştir.

Öte yandan, menşe memlekette yöntemlerine uygun olarak tescil edilmiş olan markaların, diğer ittihad memleketlerinde tescil için yapılan başvurulara, yetkili makamlardan alınan tescil tasdiknamesinin eklenmesiyle yetinileceği ve bu belgeden hiçbir onay işlemi aranmayacağı İttihad Anlaşmasının 6 (A) maddesinde kuşku ve duraksamaya yer vermeyecek şekilde belirtilmiştir.

Tescil tasdiknamesiyle iştigal belgesini birbirinden farklı ve bağımsız işlemler olarak nitelemeye ve iştigal belgesinin yukarıdaki kuralın dışında kaldığını söylemeye kanımızca olanak yoktur.

Gerek Markalar Kanunu ve bu kanunun uygulama şeklini gösterir Yönetmelik gerekse Paris İttihadı Anlaşmasının olayımızla ilgili hükümleri birlikte incelendiğinde görülecektir ki, marka sahibinin yaptığı işleri gösterir belgelerde, noterlik veya konsolosluk gibi kuruluşların onayının aranması, sözü edilen anlaşmanın temel ilkeleriyle güdülen amaca ters düşecektir.

Hemen değinmek yerinde olur ki, tescil tasdiknamesinde, onay işlemi aranmaz iken tescilin yapılabilmesi için dilekçeye eklenen belgelerden yalnız birinde, konsolosluğun tasdikinin aranması açık ve seçik bir çelişkinin ortaya çıkmasına neden olacaktır.

Bu açıklamalara göre, ister tescil tasdiknamesi olsun, ister iştigal belgesi olsun, bu belgelerde konsolosluk tasdikinin aranmasına gerek olmadığı sonucuna varıldığından içtihatların 12. dairesinin 12.11.1979 günlü, E: 1978-7441, K: 1979-4095 sayılı kararına egemen olan görüş doğrultusunda birleştirilmesinin yerinde olacağı düşünülmektedir, yolundaki açıklaması dinlenildikten, ilgili kararlar ve mevzuat incelendikten sonra gereği düşünüldü:

İDARİ UYGULAMA VE AYKIRI KARARLAR

1. — Danıştay 12. Dairesinin 12.11.1979 tarihli ve E: 1978-7441, K: 1979-4095 sayılı kararı;

Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı 1977 yılından itibaren yabancı memlekette tescilli markaların Türkiye'de tescili istemiyle yapılan başvurulara, yabancı ülkede düzenlenip ibraz edilen iştigal belgelerinin T.C. Konsolosluklarınca tasdik edilmiş olmasını şart koşturmuştur. İdarenin sözü konusu belgelerde konsolosluk tasdiki aranması ve bu yolda işlem tesis etmesi üzerine açılan dava sonucunda, Danıştay 12. Daire;

«Dava şekilden ve NKF harflerinden meydana gelen markanın tescili için yapılan başvuru üzerine, idarece noksan görülen bazı belgelerin tamamlanmasına ilişkin olarak tesis edilen T.C. Sanayi ve Teknoloji Bakanlığının 25.7.1978 gün ve 10-04-NR-42/11828 sayılı işlemin kısmen iptali istemiyle açılmıştır.

Davacı, konsolosluk tasdiki yapılması istenilen belgenin menşe memleket vesikası olduğunu iddia etmekte, davalı idare ise bu belgenin menşe memleket vesikası değil iştigal belgesi olduğunu savunmaktadır.

Yabancı ülkelerde düzenlenen ve Türkiye'de kullanılacak olan belgeler üzerinde yabancı makamların imza ve mühürlerinin Türkiye Konsolosluklarınca onaylanması gerekmekte ise de; Paris İttihadı Anlaşmasının 6. Maddesinin (A) bendi menşe memlekette usulüne uygun olarak tescil edilmiş fabrika veya ticaret markalarının diğer ittihat memleketlerinde aşağıda gösterilen kayıtlar mahfuz kalmak şartıyla, aynen tevdi ve himayesi kabul edilecektir. Bu memleketler, kati tescil muamelesine tevessül etmeden evvel, menşe memleketteki selahiyettar makamdan verilmiş bir tescil tasdiknamesinin ibrazını talebedebileceklerdir. Bu vesika için hiçbir tasdik muamelesi talep edilemez.» hükmünü içermektedir.

Markalar Kanununun 26. maddesine dayanılarak çıkarılan Markalar Kanununun Uygulama Şekli Gösterir Yönetmeliğin 6. maddesinin 10. bendi, marka ecnebi memlekette tescil edilmiş olduğu takdirde, tescili yapan menşe memleket idaresi tarafından verilmiş bulunan tasdikli menşe memleket vesikası ve bunun noterlikçe yapılmış tam bir tercümesi, ve yine aynı yönetmeliğin 10. maddesi de «Yabancı memlekette tescil edilmiş markaya dayanılarak yapılan müracaatlar için iştigal belgesi aranmaz. Ancak müracaat dilekçesi menşe memleket belgesinde kayıtlı eşyadan gayri eşya ihtiva ediyor ise o takdirde ilave eşyaya münhasır olmak üzere yetkili merciden alınacak iştigal belgesinin ve bunun noterlikçe yapılmış tercümesinin müracaat dilekçesine eklenmesi zaruridir.» hükmünü koymuştur.

Açıklanan nedenlerle, ister menşe memleket vesikası olsun ister iştigal belgesi olsun, bu belgelerin konsolosluk tasdikinin yapılmasının istenmesinde mevzuata uyarlık bulunmadığından diyerek aksi yoldaki işlemi oy çokluğuyla iptal etmiştir.

2. — Danıştay 10. Dairenin 25.5.1982 tarihli ve E: 1982-3440, K: 1982-1411 sayılı kararı:

Yukarıda bahsedilen iptal kararı doğrultusunda söz konusu belgelerin konsolosluklarca tasdikli olmasını aramayan idare, daha sonraki yıl-

larda tekrar yabancı markanın tescili için iştigal belgelerinin konsolosluklara tasdik ettirilerek ibrazını istemiştir. İdarenin bu işleminin iptali istemiyle açılan davada ise Danıştay 10. Daire;

«Dava, davacının UTC harflerinden oluşan markanın tescili için yaptığı başvuru üzerine iştigal belgesinde konsolosluk tasdiki gerektiği yolunda tesis edilen işlemin iptali isteğiyle açılmıştır.

Markalar Kanununun Uygulama Şeklini Gösterir Yönetmeliğin 6. maddesinde marka tescil dilekçelerine eklenecek belgeler sırası ile sayılmıştır. 5. bentte müracaat sahibinin yaptığı işi gösteren tasdikli belge, 10. bendde de ecnebi memlekette marka tescil edilmiş olması halinde menşe memleketi idaresi tarafından verilmiş bulunan tasdikli menşe memleketi vesikası aranmaktadır.

Yabancı ülkelerde düzenlenen ve Türkiye'de kullanılacak olan belgeler üzerinde bulunan yabancı makamların imza ve mühürlerinin Türk konsolosluklarınca onanması, Noterlik Kanununun 195. maddesi gereğidir.

Paris İttihadı Anlaşmasının Londra metninin 6/A maddesi menşe memleket belgelerini tasdik işleminden muaf tutmuştur.

Kuşkusuz anlaşmaya tabi memleketlerde tescil edilmiş markaların Türkiye'de de tescili halinde bu istisna hükmü uygulanacaktır. Ancak davacının ibraz ettiği belgelerin niteliği nazara alındığında bu maddenin istisna hükmünden yararlanmasına olanak bulunmamaktadır. Zira iştigal belgesi madde kapsamında bulunmamaktadır.» gerekçesiyle işlemi yerinde görüp oy çokluğuyla davayı reddetmiştir.

Yine söz konusu iştigal belgelerinin konsolosluklara tasdik ettirilmesinin istenilip istenilemeyeceğine ilişkin bir uyuşmazlık nedeniyle açılan başka bir dava, bu arada uygulamasını değiştiren idarece kabul edilmiş ve Danıştay 10. Dairece de bu kabule dayalı olarak konusu kalmayan dava hakkında «karar verilmesine yer olmadığı» biçiminde karar verilmiştir. (Danıştay 10. Dairenin 25.10.1982 tarih, E: 1982-3361, K: 1982-2120 sayılı kararı).

İÇTİHADIN BİRLEŞTİRİLMESİ GEREĞİ :

Görüldüğü gibi, yabancı memlekette tescilli markanın Türkiye'de tescili için yapılan başvurularda, yurt dışında düzenlenip ibraz edilen iştigal belgelerinde konsolosluk tasdiki aranıp aranmayacağı konusunda, idari uygulamalarda olduğu gibi aynı mevzuat hükümlerinin ayrı ayrı

doğrultularda yorumlanması sonucu Danıştay kararları arasında da aykırılık bulunmaktadır.

2275 sayılı Danıştay Kanununun 39. maddesi, dava dairelerinin veya idari ve vergi dava daireleri genel kurullarının kendi kararları veya ayrı ayrı verdikleri kararlar arasında aykırılık ve uyuşmazlık görüldüğü veyahut birleştirilmiş içtihatların değiştirilmesi gerekli görüldüğü takdirde, içtihatların birleştirilmesi veya değiştirilmesi yoluna gidilebileceğini hükme bağlamıştır.

Hernekadar 2575 sayılı yasa gereği Danıştay Dairelerinin yeniden oluşumunda 12. Daireye yer verilmemiş olması nedeniyle bu dairenin verdiği kararda benimsenen yorumun devamlılık niteliğini kaybetmiş olduğu, bundan böyle 10. Dairenin görüşüne göre içtihadın yönleneceği düşünülebilirse de, 10. Daire kararının oy çokluğuyla verilmiş bulunması, üye değişikliği olması halinde kararın da değişebileceği ihtimali gözönüne alındığında idari uygulamadaki istikrarsızlığın giderilmesi bakımından ve kararlar arasında 2575 sayılı Danıştay Kanununun 39. maddesinde öngörülen şekilde aykırılık bulunduğundan içtihadın birleştirilmesi gerektiğine oyçokluğuyla karar verildikten sonra işin esası incelendi:

KONUNUN İNCELENMESİ VE ÇÖZÜMÜ

1. — İLGİLİ MEVZUAT HÜKÜMLERİ :

551 sayılı Markalar Kanununa göre bir marka tescil ettirmek isteyen kimsenin o markanın üzerine konulacağı eşyanın imalatı veya satışı ile iştigal ettiğini kanıtlaması gerekir.

Kanunun 25. maddesinde, bir markanın tescili için yapılacak müracaata marka sahibinin, varsa kanuni mümessilinin veya vekilinin adının ve soyadının, marka sahibinin tâbiyetinin ve ikametgâhının, markanın kullanılacağı emtianın ne olduğunun dilekçede belirtileceği ve ayrıca markanın örneği ile marka harcı makbuzunun ve marka sahibinin yaptığı işi gösteren belgenin (iştigal belgesinin) dilekçeye ekleneceği hüküm altına alınmıştır.

Yabancı memleketlerde tescil ve teşhir edilmiş markaya dayanılarak yapılan başvurularda ise, ayrıca, yabancı memleketlerde tescil ve teşhire ait vesikalarla (menşe memleket vesikaları), başvuru ile ilgili olarak yabancı memleketlerden alınmış belgelerin ve bunların tercümelerinin de başvuruya eklenmesi gerektiği aynı maddede belirtilmiştir.

Yasanın 28. maddesinde, müracaat evrak ve eklerinin bu kanun ve yönetmelik hükümlerine uygun olup olmadığının Sanayi Bakanlığınca tetkik edilerek başvurunun aynı kanunun 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11 ve 40. maddeleri hükümlerine aykırı olduğunun tesbiti halinde müracaatın gerekçe gösterilerek reddedileceği hükme bağlanmıştır.

Markalar Kanununun Uygulama Şekli Gösterir Yönetmeliğin 6. Maddesinin 10. bendi, marka yabancı memleketlerde tescil ettirilmiş olduğu takdirde tescili yapan menşe memleket idaresi tarafından verilmiş bulunan tasdikli menşe memleket vesikası ile bunun noterlikçe yapılmış tam bir tercümesinin tescili talep dilekçesine ekleneceğine işaret etmiştir.

Aynı yönetmeliğin 10. maddesinde ise, yabancı memlekette tescil edilmiş markaya dayanılarak yapılan müracaatlar için iştigal belgesinin aranmayacağı, ancak müracaat dilekçesi menşe memleket belgesinde kayıtlı eşyadan başka eşya ihtiva ediyor ise o takdirde, ilave eşyaya münhasır olmak üzere yetkili merciden alınacak iştigal belgesinin ve bunun noterlikçe yapılmış tercümesinin müracaat dilekçesine eklenmesi gerektiği belirtilmiştir.

Konuya ilişkin olup 1975 yılında Türkiye'nin de katıldığı Paris İttihadı Anlaşmasının 6. maddesinin (A) bendinde ise, menşe memlekette usulüne uygun olarak tescil edilmiş fabrika veya ticaret markalarının diğer ittihad memleketlerinde bazı kayıtlar mahfuz kalmak şartıyla aynen tevdi ve himayesinin kabul edileceği, bu memleketlerin kati tescil muamelesine tevessül etmeden evvel menşe memleketteki selahiyet-yar makamdan verilmiş bir tescil tasdiknamesinin ibrazını talep edebilecekleri ve bu vesika için hiçbir tasdik muamelesi istenemeyeceği öngörülmüştür.

2. — KONUNUN ÇÖZÜMÜ :

Paris İttihadı Anlaşmasına katılmış olan bir ülkenin marka tescili konusunda bu anlaşma ile öngörülmüş olan sistemi benimsemesi ve ilgililerin markadan doğan hak ve menfaatlerinin korunması amacıyla, ayrıntı ve özellikle formalite bakımından kendi milli mevzuatında benzer hükümlere yer vererek anlaşma dışına çıkmaması gereklidir.

Ülkemizde konuya ilişkin düzenlemelerde bu gereğe uygun davranıldığını söylemek mümkündür. Ancak uygulamada zaman zaman sapmalar olduğu da bir vakiadır.

Markalar Kanununun Uygulama Şekli Gösterir Yönetmeliğin daha önce de belirttiğimiz 10. maddesi hükmüne göre, yabancı memleket-

te tescil edilmiş markaya dayanılarak yapılan tescil başvurularında iş- tigoal belgesi aranmayacaktır. Aynı madde hükmüne göre ancak, menşee memleket vesikasında kayıtlı eşyadan başka eşyalar için de aynı mar- kanın tescili isteniyorsa, o takdirde, ilave eşyaya münhasır olmak üye- re yetkili merciden alınacak iş- tigoal belgesi ile bunun noterlikçe yapılan tercümesinin başvuru dilekçesine eklenmesi zorunludur. Mezkûr madde hükmünün Paris İttihadı Anlaşmasının yine daha önce belirttiğimiz 6/A maddesinde yer alan, menşee memlekette tescil edilmiş bir markanın it- tihat memleketlerinde de tescilin istenmesi halinde, bu memleketlerin kesin tescil iş- lemini yapmadan evvel ilgiliden menşee memleket belgesi isteyebilecekleri yolundaki hükmü ile birlikte değerlendirilmesi halinde ortaya çıkan sonuç; anlaşmalı ülkelerde tescilli markanın Türkiye'de de tescili istendiğinde ilgilinin tescilini istediği markanın üzerine konula- cağı eşyanın imalatı veya alım satımı ile iş- tigoal ettiğini, menşee memle- ket veya iş- tigoal belgelerinden herhangi biri ile kanıtlamak zorunda ol- duğu keyfiyetidir. Şu halde iş- tigoal belgesini menşee memleket vesika- sından tamamen farklı bir belge olarak görmek mümkün değildir. Hal böyle olunca, anlaşmanın söz konusu 6/A maddesinin son cümlesinde menşee memleket vesikasına ilişkin olarak yer alan «Bu vesika için hiç- bir tasdik muamelesi talep edilemez» hükmüne göre menşee memleket ve- sikası için aranmayan tasdik şartının yaklaşık olarak aynı hukuki de- ğeri taşıyan iş- tigoal belgesi için aranmasının mantıklı bir nedeni bulun- mamaktadır.

Esasen 551 sayılı Markalar Kanununun 26. maddesine göre çıkarıl- mış olan ve kanunun uygulama şeklini gösteren yönetmeliğin, marka tescil talebi dilekçesinin düzenleme biçimi ve bu dilekçeye eklenecek belgelerin neler olması gerektiğini belirten 6. Maddesinin 5. bendinde iş- tigoal belgesinin, 10. bendinde ise menşee memleket vesikasının tasdik- li olması gerektiği belirtilmişse de aynı kanunun marka tescil istemle- rinin reddi nedenlerini tek tek sayan 28. maddesinde söz konusu belge- lerin konsolosluk ve noterlik onayını taşıyamaması red nedeni olarak sa- yılmamıştır.

Diğer taraftan, gerek iç- tihadı birleştirmeye konu olan Danıştay 12. Daire kararındaki muhalefet görüşünde, gerekse Danıştay 10. Dairenin çoğunluk kararında Noterlik Kanununda yer alan «Yabancı memleket- lerede usulü uyarınca yapılan noterlik iş- lemlerinin altındaki o memleket yetkili merciinin imza ve mühürü konsolosluk tarafından onanır» yo- lundaki 195. madde hükmünden hareket edilerek Paris İttihadı Anlaş- masının 6/A maddesi hükmü ile menşee memleket belgeleri için getirilen tasdik muafiyetinin anlaşmaya tabi ülkelere tescil edilmiş markaların Türkiye'de tescili halinde de uygulanacağı, ancak ibraz edilen iş- tigoal

belgesinin bu maddenin muafiyet hükmünden yararlanamayacağı ve bu nedenle sözü edilen belgelerin konsolosluklara tasdik ettirilerek ibrazı gerektiği yolundaki görüşe, Noterlik Kanununun 191, 195 ve 60. maddeleri hükümleri karşısında da katılmak mümkün değildir. Şöyleki:

191. maddede «yabancı memleketlerde noterlik işleri konsolosluklar tarafından yapılır» denilmektedir. Şu halde noterliklerin görevlerinin neler olduğunun gözden geçirilmesi yerinde olacaktır.

Noterler Kanununun 60. maddesinde tek tek sayılan noterlik görevlerinden konusu belli olanları bir tarafa bırakıp genel kapsamlı olanlarını özetleyecek olursak;

1. — Yapılması kanunla başka bir makama, merci ve şahsa verilmiş olan her nevi hukuki işlemleri düzenlemek,

2. — Kanunlarda resmi olarak yapılması emredilen ve mercileri belirlenmemiş olan bütün hukuki işlemleri bu kanun hükümlerine göre yapmak, olduğu görülecektir.

Markalar Kanununun Uygulama Şekli Gösterir Yönetmeliğin 7. maddesinde, 6. Maddenin 5. bendinde belirtilen iştigal belgesinin müracaat belgesinin müracaat sahibinin bağlı olduğu ticaret ve sanayi odalarından veya vergi dairesinden alınması gerektiğinin öngörülmesi karşısında, bu anlamdaki bir belgenin noterce tanziminde yasal yönden imkânsızlık bulunduğu açıktır.

Bu nedenle Noterler Kanununun 195. maddesine göre aranacak, yabancı makamların imza ve mühürlerinin Türk Konsolosluklarınca onanması kevfivetinin, düzenlenmesi noterlik işlemi sayılamıyacak olan iştigal belgeleri hakkında uygulanmasının söz konusu olmaması gerekir.

SONUÇ :

Yukarıdaki açıklamalara göre, yabancı memlekette tescil edilmiş bir markaya istinaden o markanın mense memleket belgesinde kayıtlı eşyadan başka eşyalar da kullanılmak üzere Türkiye'de tescili için yapılan başvurularda, başvuru dilekcesine eklenmesi gereken, marka sahibinin o markayı kullanacağı ilave eşyanın imalatı veya alım satımı ile meşgul olduğunu gösteren ve yabancı ülkelerde yetkili mercilerce tanzim edilmiş olan iştigal belgelerinde Türk Konsolosluğunun tasdikinin aranmasına gerek olmadığı sonucuna varıldığından, ictihadın Danıştay 12. Dairesinin 12.11.1979 günlü ve E: 1978-7441 ve K: 1979-4095 sayılı kararı doğrultusunda birleştirilmesine 14.6.1985 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

AZLIK OYU

İçtihadın birleştirilmesi isteminin nedeni, 521 sayılı Danıştay Kanununun yürürlüğü döneminde var olan 12. Dairenin 1979 yılında vermiş olduğu bir kararla, bu daireyi kaldıran ve Danıştayı 10 Daireden oluşturan 6.1.1982 tarih ve 2575 sayılı Danıştay Kanununda yer alan ve görevleri de bu Kanunda belirlenen 10. Dairenin 25.5.1982 tarihinde almış olduğu bir karar arasındaki aykırılığın giderilmesidir.

Bilindiği gibi içtihatların birleştirilmeleri konuları hukuk usulü muhakemeleri, ceza muhakemeleri usulü veya idari yargılama usulü kanunlarında değil danıştay veya yargıtay kanunlarında yer almaktadır.

Bu nedenle de Prof. Dr. Baki Kuru bu konuda açıklamalarda bulunurken Yargıtay Kanununa göndermeler yapmaktadır. Prof. Dr. Baki Kuru, Hukuk Muhakemeleri Usulü Kitabında (1968 baskısı sayfa 31) içtihatların birleştirilmesinden bahsederken «Yargıtay'ın en önemli görevi, bütün yurttaki kanunların aynı şekilde uygulanmasını sağlamaktır. Yani, benzer hadiseler karşısında yurdun her tarafındaki mahkemeler aynı şekilde karar vermelidir. Başka bir deyişle, mahkemelerin içtihatları arasında aykırılık olmamalıdır. Bunu Yargıtay Daireleri sağlar. Bir Dairenin kendi içtihatları ve kendi içtihatları ile diğer daire ve genel kurullar içtihatları arasında ahenk bulunduğu müddetçe, kanunlar yurttaki aynı şekilde uygulanıyor demektir. Fakat bu içtihatlar arasında, uygunluk yoksa, o zaman kanunların bütün yurttaki aynı şekilde tatbikini sağlamak için, içtihatlar arasındaki bu ihtilafın giderilmesi gerekir ki, bu da içtihatların birleştirilmesi yolu ile olur» demektedir.

Prof. Dr. Baki Kuru yukarıda aldığımız düşüncelerinde Yargıtay üzerinde durmuştur. İdari yargı alanı bakımından, askeri yargı dışında uygulanacak kanunlar yönünden Danıştay'ın durumu da Yargıtay gibidir. O da idari yargıyı ilgilendiren kanunların uygulanmasında bütün yurttaki ayniyeti sağlayacaktır.

Prof. Dr. Baki Kuru işaret olunan açıklamalarını yukarıda belirttiğimiz gibi; Yargıtay Kanunu maddelerine göndermeler yaparak ortaya koymaktadır.

Gerçekten içtihatların birleştirilmesi konuları usul kanunlarında işlenmekte, doğrudan yüksek yargı mercilerinin kuruluş kanunlarında yer almaktadır. Bu nedenle de yalnız yargılama usulü kanununu esas alarak madde madde izleyen kitaplarda içtihatların birleştirilmesi müessesesine rastlanmaktadır.

Demek ki Danıştay ve Yargıtay kanunları soruna nasıl bir çözüm getirmişse o uygulanmaktadır.

Bu nedenle de Yüksek Yargı Kuruluşları hakkında bütün kanunlarda bu hükümlere zorunlu olarak yer verilmiştir.

Yargıtay için bu böyle olduğu gibi Danıştay için 21.12.1938 tarihli 3546 sayılı Devlet Şûrası Kanununun 29. maddesinde, 24.12.1964 tarih 521 sayılı Danıştay Kanununun 45, 46. maddelerinde, 6.1.1982 tarih ve 2575 sayılı Danıştay Kanununun 39. ve 40. maddelerinde içtihatların birleştirilmesi müessesesi ayrı ayrı yer almıştır.

Kanunların, geçici hükümler bulunmadığı sürece, kendi yürürlük süresi içindeki olayların uygulanması asıldır.

İşte, içtihadın birleştirilmesi olayında da yukarıda işaret ettiğimiz kanunların hiç birinde bu konuda geçici hüküm bulunmadığı için olaylara o günün kanununun hükümleri uygulanacaktır.

Basit, hatta yazılması fazla gibi görünebilecek olan bu kural olayımızda büyük bir önem arz etmektedir.

Bilindiği gibi içtihadın birleştirilmesi yüksek ve son sözü söyleyen yargı merciinin daireleri ve kurullarının kendi kararları veya diğer daire ve kurullar kararları arasında aykırılık bulunduğu anda bunun giderilmesi için başvuru bir yoldur.

Gaye kanunların yurt düzeyinde aynı yolda uygulanmasını sağlamaktır. Bu sebeple, içtihadın birleştirilmesine gidilmek için kararlarının yurdun bütününde uygulanması zorunlu olan, aynı güçte bulunan, aynı alanı düzenleyen birden fazla güce ihtiyaç vardır. Bunların içtihadın birleştirilmesine gidildiği anda da o güce sahip olmaları gerekir.

Çünkü içtihadın birleştirilmesinin bilimsel olmanın ötesinde bir gayesi vardır. İchtihadın birleştirilmesi ile yurtda kanunların aynen uygulanması sağlanacaktır. Bu sebeple de müessese geçmişe değil geleceğe yöneliktir. İchtihadın birleştirilmesi kararlarının geçmiş olaylara ve kararlara en küçük bir etkisi yoktur. Bu nedenle de geçmiş olaylar ve o tarihte var olan aykırı kararlar arasında bir içtihadın birleştirilmesi düşünülemez.

Geçmiş kararlar o zamanki yetkili uzuvlarca alınmışsa görevini yapmış ve alındığı istikamette yapmakta bulunmaktadır. Bunlar yargısal kararlar ise «muhkem kaziye» halini almışlardır, dokunulamazlar.

Bir karar; alındığı zaman, o anda, o kararın karşısında ona aykırı bir karar yoksa alındığı kurumun kararıdır. Örnek olarak; Danıştay'ın

herhangi bir dairesinin veya kurulunun aynı zamanda Danıştay'ın da kararıdır.

Fakat o karar alındığı anda ona aykırı başka bir karar varsa o karar artık o kuruluşun bütününün kararı değil, 2575 sayılı Danıştay Kanununun 39. maddesinde görüleceği gibi ancak alındığı daire ve kurulun o günkü kararıdır.

Halbuki, Yüksek yargı organları, birbirine aykırı uygulamalara neden olmak için değil, aksine bir birliği ve ayniyeti sağlamak için kurulmuşlardır.

İşte içtihadın birleştirilmesi ile bu aykırılık kaldırılıp kurumun gerçek kararı ortaya konur ve o günden sonra aykırı karar vermiş daire ve kurullar buna uyarlar.

Burada derhal olayımıza, önümüze getirilen içtihadın birleştirilmesi olayına dönmemiz gerekir.

Görevi kalmamış, kaldırılmış bir kurulun bu karara uyması düşünülemez. Halbuki içtihadın birleştirilmesi bu uymayı sağlamak için çıkarılır.

Bu konu, yukarıda adları ile sayılarını yazdığımız, bütün kanunlarda görüleceği gibi; 2575 sayılı Danıştay Kanununun 40. madde son fıkrasında da açıkça hükme bağlanmıştır.

Maddede 3. fıkrada «kurulun içtihatların birleştirilmesi veya değiştirilmesi hakkındaki kararları, gönderildikleri tarihten itibaren bir ay içerisinde Resmi Gazete'de yayımlanır» hükmünden sonra 4. fıkrada «Bu kararlara, Danıştay daire ve kurulları ile idari mahkemeler ve idare uymak zorundadır» hükmü yer almıştır.

Halbuki olayımızda 521 sayılı Danıştay Kanunu ile kurulmuş ve aykırı kararlardan birini vermiş bulunan Danıştay 12. Dairesi 2575 sayılı Danıştay Kanunu ile kaldırılmıştır. Bu nedenle de içtihadın birleştirilmesi kararına uyması bahis konusu değildir.

Bugün, bu konuda vereceği karar uygulanacak olan tek bir daire vardır. O da 2575 sayılı kanunda yer alan ve görevleri bu kanunla belirtilmiş olan 10. Dairemizdir.

Bir daire üyeleri oluşma şeklinin istikbalde başka bir karar verecek görüntü arz ediyor duruma gelmesi veya birleştirilmesi istenen kararın çoğunlukla alınmış olması da birleştirmeye gidilmeyi gerektirmez.

Dairelerin çoğunlukla aldıkları kararlarla oybirliği ile aldıkları kararlar arasında kararın uygulanma gücü bakımından bir fark olmadığı

gibi, daire veya kuruldan farklı bir karar çıkabilir ihtimaline binaen de içtihadın birleştirilmesine gidilemez.

Yeni kanunla kurulmuş bulunan daire veya kurulun almış olduğu karar o kurul veya dairede başka yönde bir karar verinceye kadar kaldırılmış bulunan bir daire veya kurulun aykırı kararı karşısında istikrar bulmuş karar demektir. Çünkü kaldırılmış olan kurul artık karar vermiyecektir. Bu günden sonra hakkında aykırı kararlar çıkmış kanunun uygulanması yeni kurulan daire ve kurulun kararı doğrultusunda olacaktır.

Bahis konusu son karar aksi yolda bir karar çıkmadığı sürece o daire veya kurulun hem kendi kararı ve hem de Danıştay kararıdır.

İstikrar bulmuş kararlar karşısında içtihadın birleştirilmesine gerek kalmadığı yolunda Danıştayımızın sayısız kararı bulunduğu gibi, yeni kanunla kaldırılmış olması nedeni ile hukuki varlığını kaybetmiş daireler kararlarının içtihadı birleştirme konusu olamayacağı yolunda kararları da derhal zikretmek mümkündür.

7.11.1982 gün ve 2709 sayılı Anayasamızın 138. maddesi 1. fıkrasındaki «Hakimler, görevlerinde bağımsızdırlar; Anayasaya, kanuna ve hukuka uygun olarak vicdani kanaatlerine göre hüküm verirler» yolundaki hükümden sonra 2. fıkrada «hiçbir organ, makam, merci veya kişi, yargı yetkisinin kullanılmasında mahkemelere ve hakimlere emir ve talimat veremez; genelge gönderemez; tavsiye ve telkinde bulunamaz» hükmü yer almaktadır.

Bu hükümlerin incelenmesinden açıkça görülüyor ki hakimin bağımsızlığı ve vereceği kararda kendi hür düşüncesi, vicdani kanaati çok önemlidir. Buna müdahale edecek tutumlardan kesinlikle kaçınmak ve bu konuda çok titiz olmak gerekir.

Maddenin aynen alınan fıkralarının incelenmesinden hakimin mahkemeden ayrı olarak düşünüldüğünün özellikle gözönünde tutulmasının büyük önemi vardır.

Kanımızca, yasalara uygun olarak alınmamış bir içtihadın birleştirilmesi kararı da hakimin hür iradesine müdahale teşkil eder.

Bütün bu sayılan nedenlerle anlayışımıza ve yasa hükümlerine aykırı düştüğünü gördüğümüz içtihadın birleştirilmesine gidilebilir yolundaki çoğunluk kararına karşıyız.

Üye
S. Sırrı Kırçalı

Üye
Kemal Tarsuslugil

Üye
Hayrettin Ersöz

Üye
Erman Bayraktar

Üye
Fikret Anıl

REPUBLIC OF TURKEY
COUNCIL OF STATE

COUNCIL OF CONSOLIDATION
OF JURISPRUDENCE

THE DECISION OF THE COUNCIL OF CONSOLIDATION OF
JURISPRUDENCE

A contradiction between the sentences issued by the 12th and 10th Divisions of Council of State for the suits brought for the necessity of consulates to legalize the certificates of occupation issued in foreign countries and required to be attached to the application petitions asking for a mark registered in a foreign country to be used for goods other than those enlisted in the certificate of country of origin to be registered in Turkey, to be claimed and the settlement of this contradiction by the consolidation of jurisprudence to be asked; by the acceptance of the President of the Council of State, the matter has been discussed in the Council, under the light of the report of the reporter and the opinion of the Chief Public Prosecutor of the Council of State. Chief Public Prosecutor of the Council of State has stated that: A contradiction between the sentences of the 10th and the 12th Divisions of the Council of State for the necessity of the Turkish Consulate at the country of origin to legalize the certificates stating subjects of occupations of the mark-owner and required to be attached to the application petition asking for a mark to be registered in Turkey, based on that mark to be registered and to be exhibited in a foreign country, being claimed it is asked to be settled by the consolidation of jurisprudence.

1. — The suits brought by the mark-owners against the acts of the Ministry of Industry and Technology requiring the consulates to legalize the certificates stating the subject of occupation since 1977, has been arrived at the following decision of 12th Division: According to Article 6 of the Union Convention of Paris and Article 6/10 of the Regulation Concerning the Application of the Act of Marks (number 551), the necessity of the consulates to legalize the certificates issued by foreign competent authorities, stating the subject of occupation, being not required, the acts has been declared to be null. (The Decisions of the 12th Division dated October 24, 1979 - number 1978/8424 - 1979/

3992 and dated October 24, 1978 - number 1978/2409 - 1979/3991 and dated November 12, 1979 - number 1978/7441 - 1979/4095.)

However, the 10th Division arrived at the decision dated May 25, 1982 number 1982/8440 - 1982/1411, the acts to be appropriate to the laws, by the following statement of reason: Although, according to Article 6/A of the Union Convention of Paris, the certificates of country of origin for those marks registered in contractual states has been exempted from the necessity of legalization; the certificates stating the subject of occupation being out of this rule, legalization of these certificates by a consulate is required.

The above explanations show that some contradictory decisions has been arrived by different interpretations of the same regulations for the applications of the marks registered in a foreign country to be registered in Turkey, the necessity of the consulates to legalize the certificates issued by the foreign competent authorities, stating the occupations (subject of occupation) of the mark-owner.

Council of State, gotten organized by the Act dated January 6, 1982 and number 2275 is a total of ten divisions of which eight is the administrative courts and two is the administrative divisions, the 12th Division no more exists in the means of law. However, under the strong probability of some contradictory point of views to appear, by the reasons of most of the decisions to be arrived by the majority votes and some members that have participated in those decisions to be appointed to other divisions, it is considered most suitable to have the consolidation of jurisprudence.

2. — According to

a. — Article 25 of the Act of Marks number 551, for the applications asking for a mark to get registered, it is required to consist the surname and the given name of the mark-owner and if exists his agent's of representative's; citizenship, place of residence, occupation and occupation address of the mark-owner and the good that the mark will be used for and besides the certificate of occupation and an example of the mark and the receipt for the mark's tax to be attached.

For the applications based on marks registered and exhibited in a foreign country, it is also required to have the documents stating the fact and the certificate necessary for application and the translation of those, attached.

b. — Article 26 of the same Act, forms and other required documents for application, the quantity of those and other necessary informations for the application of the Act takes place in the relating Regulation.

c. — Article 28 of the same Act, the appropriateness of the application forms and other documents to the rules of this Act and the Regulation being controlled by the Ministry of Industry, in case of the application to be found not in accordance with the Articles 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11 and 40 of the mentioned Act, the application gets refused by the above mentioned reasons of statement. In Article 6/10 of the Regulation concerning the Application of the Act of Marks, in case of the mark to be registered in foreign countries, a legalized certificate of country of origin issued by the competent authorities of the origin state and a full translation translated by a notary is required.

d. — Article 10 of the same Regulation, certificate of occupation is not required for the applications based on marks registered in a foreign country, but in case of the application petition to consist a good other than those enlisted in the certificate country of origin, to be for that good only, a certificate of occupation formed by a competent authority and its translation translated by a notary should be attached to the application petition.

e. — Article 6/A of the Union Convention of Paris, every trade marks duly registered in the country of origin subject to reservations indicated below should be accepted and protected in the Union States. A certificate of registration issued by the competent authorities at the country of origin may be required for the mark to be registered, but no legalization of such document shall be required.

3. — The contractual states, accepting the same system for registration and similar rules for place, date, contents, form and inspection of application and for documents to be attached, have tried to avoid with great care, the unnecessary details and formalities insake of the protection of the interests of those concerned.

As a rule, for the applications based on marks registered in one of the contractual states of the Union Convention of Paris, the certificate of occupation is not required. However, in case of the application petition to consist a good other than those enlisted in the certificate of country of origin, to be for that good only, a certificate of occupation issued by a competent authority and its translation translated by a notary should be attached to the application petition. That is, legis-

lation of a notary or a consulate for the certificate of occupation produced by a competent authority shall not be required. As a matter of fact, in Article 28 or the Act of Marks number 551, which the reasons for refutation of applications are enlisted, the absence of legislation by a notary or a consulate does not take place.

On the other hand, in Article 6/A of the Union Convention, sufficiency of the certificate of registration to be attached to the application asking for a mark duly registered in the country of origin to be registered in one of the other countries of the Union, and legalisation of the certificate being not required is clearly stated.

In our opinion, it is not possible to qualify the certificate of registration and certificate of occupation as indifferent and independent acts and to count the certificate of occupation out of the above indicated rule.

In view of an altogether inspection of the related rules of the Act of Marks, Regulation Concerning the Application of This Act and the Union Convention of Paris, it may be concluded as the legalisation of a consulate or a notary for the certificates of occupations of mark-owners to be required, contradicts with the main purposes and with the fundamental principles of the indicated Convention.

It should also be stated that, legalisation of certificate of registration being not required, legalisation of consulate for just one of the documents necessary for application to be required produces a clear and absurd contradiction.

In view of these explanations, it is concluded that neither for certificate of registration nor for certificate of occupation a legalisation by a consulate is required. In our opinion, the jurisprudence should be consolidated by adopting the decision of the 12th Division dated November 12, 1979 and number 1978/7441 - 1979/4095. The chief Public Prosecutor of the Council of State to be heard and the related decisions and regulations to be examined, the Council has concluded as:

ADMINISTRATIVE IMPLICATION AND CONTRADICTORY DECISIONS

1. The decision of the 12th Division dated November 12, 1979 and number 1978/7441-1979/4095:

Since 1977, Ministry of Industry and Technology has required the certificates of occupation issued by competent authorities of a foreign country and other necessary documents for the applications asking for the marks registered in foreign country to be registered in Turkey to be legalised by Turkish Consulates. The suits being brought against the administration to have legalisation by consulates required for the indicated certificates, the 12th Division of the Council of State has stated that:

The complaint has been filed against the act of Ministry of Industry and Technology dated July 25, 1978 and number 10-04-NR-42/11828, answering the application for registration of a mark formed by a figure and the letters NKF, by asking for the lacking documents to get completed.

The plaintiff, claiming the certificate required to be legalised to be the certificate of country of origin, the defendant administration defends the mentioned certificate to be certificate of occupation instead of certificate of country of origin.

Even though the legalisation of Turkish Consulates for signs and seals of documents issued by foreign competent authorities to be used in Turkey is required, according to the Article 6/A of the Union Convention of Paris, every trade mark duly registered in other contracting states, excepting the reservations indicated below, should be admitted for deposit and protected in its original form. It is also stated in the Article that certificate of registration issued by a competent authority of the country of origin may be required before proceeding to final registration but legalisation should be required for the certificate, too.

According to Article 6/10 of the Regulation Concerning the Application of the Act of Marks, regulated according to Article 26 of the same Act, in case of a mark to be registered in a foreign country a legalised certificate of country of origin issued by the competent authorities of country of origin and its full translation translated by a notary is required. Also, according to Article 10 of the same Regulation for applications based on marks registered in foreign countries no certificate of occupation is required. However, in case of the application petition to consist a good other than those enlisted in the certificate of country of origin, to be for that good only, a certificate of occupation issued by a competent authority and its translation translated by a notary should be attached to the application petition.

By the reasons indicated above, both for the certificate of country of origin and or the certificate of occupation, legalisation by a consulate to be required being not in accordance with the regulations the opposing act of trial has been declared null by the majority vote.

2. — The Decision of the 10th Division of Council of State dated May 25, 1982 and number 1982/3440-1982/1411:

Administration avoiding legalisation by a consulate of the indicated certificates to be required in accordance with the decision indicated above, in the years after, has re-asked the certificates of occupation to be legalised by a consulate. The suit brought for the declaration of this Act to be null, the 10th Division of the Council of State has stated that:

The complaint has been filed against the act, asking for the certificate of occupation to be legalised by a consulate while answering the plaintiff's application for the marks formed by the letters of UTC to be registered. The act is asked to be declared null.

In Article 6 of the Regulation Concerning the Application of the Act of Marks, the documents required to be attached to the registration applications are enlisted. According to paragraph 5, a legalised certificate of occupation of the mark-owner and to paragraph 10, in case of a mark to be registered in a foreign country a legalised certificate of country of origin issued by the competent authorities of country of origin is required.

According to Article 195 of the Act of Notary, the legalisation of Turkish Consulates for signs and seals of documents issued by foreign competent authorities to be used in Turkey, is required.

Article 6/A of the London Review of Union Convention of Paris has exempted the certificates of country of origin from legalisation.

It is no doubt that this exemption to be in force in case of the marks registered in other countries of the Union to be registered in Turkey. However, the quality of the documents presented by the plaintiff to be considered, this exemptions cannot be applied. The certificate of occupation is certainly out of context by these reasons of statements the 10th Division has arrived at the decision of dismissal of action by the majority vote.

At another trial for the dispute of necessity of the legalisation of a consulate for the certificates of occupation, being accepted by the administration having the implication changed, has been arrived at

the decision of discontinuence of action (the decision of the 10th Division of the Council of State dated October 25, 1982 and number 1982/3361-1982/2120).

THE NECESSITY FOR THE CONSOLIDATION OF JURISPRUDENCE

It is seen that, for the applications for a mark registered in a foreign country to be registered in Turkey, the necessity of legalisation by consulates for certificates of occupation is subject to disputes both for the administrative implication and for the decisions issued by various decisions of Council of State.

According to Article 39 of the Act of Council of State, number 2575, contradictory decisions issued by the Divisions should be settled by consolidation of jurisprudence. In case of a necessity the consolidated jurisprudence may be altered.

Even though it may be thought that, the reorganization of the Council of State ending the existence of the 12th Division has given an end to the continuity of acceptance of the interpretation of that Division and the jurisprudence to be formed by the interpretation of the 10th Division; considering the decision to be arrived by the majority votes, under the probability of a change of decision by the change of members, it is found appropriate to settle the contradiction with a consolidation of jurisprudence.

1. — THE RULES OF THE RELATED REGULATIONS:

According to the Act of Marks, number 551, a person applying for the registration of a mark, should prove that his occupation is related to the manufacturing or the trading of the good that mark is for.

According to Article 25 of the Act, for the applications asking for a mark to get registered, it is required to consist the surname and given name of the mark-owner, and if exists his agents or his representatives; citizenship, place of residence, occupation and occupation address of the mark-owner and the good that the mark will be used for, and besides an example of the mark, and the receipt for the mark's tax, and the certificate stating the occupation of the mark-owner (certificate of occupation) to be attached.

It is also stated in the Article that, for the applications based on marks registered and exhibited in a foreign country, it is also required

to have the documents stating the fact (certificate of country of origin) and the certificates necessary for application and the translations of those to be attached to the application petition.

According to Article 28 of the Act, the appropriateness of the application forms and the other documents to the rules of this Act and to the Regulation being controlled by the Ministry of Industry, in case of the application to be found not in accordance with the Article 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11 and 40 of the indicated Act, the application gets refused by the indicated reasons of statement.

According to Article 6/10 of the Regulation Concerning the Application of the Act of Marks, in case of a mark to be registered in a country, a legalised certificate of country of origin issued by the competent authorities of that country of origin and its full translation translated by a notary should be attached to the application petition.

According to Article 10 of the same Regulation, certificate of occupation is not required for the applications based on the marks registered in a foreign country, but in case of the application petition to consist a good other than those enlisted in the certificate of country of origin, to be for that good only, a certificate of occupation issued by a competent authority and its translation translated by a notary should be attached to the application petition.

According to Article 6/A of the Union Convention of Paris, which Turkey has ratified in 1976, every trade mark duly registered in the country of origin, subject to the reservations indicated below should be accepted and protected in the Union states. A certificate of registration issued by the competent authorities at the country of origin may be required. For the mark to be registered, no legalisation of such document should be required.

2. — THE SETTLEMENT OF THE SUBJECT

It is required for a contracting state of Union Convention of Paris, to accept the system adopted by the Convention for the registration of marks and regulating the proper rules in national scale to avoid the details and formalities in sake of the interests of those concerned.

It is a fact for the regulations in our country to be appropriate to the rules. However, the existence of seldom deviations in practice is also another fact.

According to the indicated Article 10 of the Regulation Concerning the Application of the Act of Marks, for the applications based on the marks registered in a foreign country, certificate of occupation is not required. In case of the application petition to consist a good other than those enlisted in the certificate of country of origin, to be for that good only, a certificate of occupation issued by a competent authority and its translation translated by a notary should be attached to the application petition. An altogether evaluation of the indicated Article with the Article 6/A of Union Convention of Paris, stating that in case of a mark registered in the country of origin to be asked for being registered in one of the Union countries, a certificate of country of origin may be asked for the final registration, arrives at the result for an application of a mark registered in one of the Union countries to be registered in Turkey, the one that is concerned gets in the position to prove his occupation to be related to the manufacturing or trading of that good by any of the certificates of country of origin. That means that the certificate of occupation is not a document entirely different than the certificate of country of origin. Thus, according to the last sentence of the Article 6/A of the Convention related to the certificate of country of origin, «no legalisation should be required» for the certificate, there exists no logical reason for the condition of legalisation for certificate of occupation since it is not asked for the other certificates having approximately the same value for law.

In fact, although in Article 6 of the Regulation Concerning the Application of the Act of Marks, consisting the form of the mark registration application petition and the documents to be attached, paragraph 5 asks for the certificate of occupation and paragraph 10 asks for the certificate of country of origin to be legalized; in Article 28 of the same Act the absence of legalisation of a consulate or a notary is not enlisted in the reasons for refusal.

On the other hand, it is not possible to agree with the Article 195 of the Act of Notary, taking place in both of the view of opposition to the decision of the 12th Division, subject to the consolidation of jurisprudence, and in view of majority of the decision of the 10th Division stating that the legalisation of consulate being required for signs and seals of documents issued by foreign competent authorities, under the rules of the Articles 191, 195 and 60 of the Act of Notary.

In Article 191, it is stated that in foreign countries the responsibilities of a Notary is being held by the consulates. Thus, the responsibilities of a notary should be inspected.

Summarizing the responsibilities that has been enlisted in Article 60 of the Act of Notary, a notary should,

1. — Regulate all kinds of legal procedure except those appointed to other authorities,

2. — Deal with all kinds of legal work required by the laws that are not especially appointed to persons under the rules of the Act.

According to the Article 7 of the Regulation Concerning the Application of Act of Marks, the certificate of occupation regulated in Article 6 to be obtained from the Chamber of Commerce and Industry that the person applying is a member of, or from the taxation Department, the state of being legally impossible for a notary to issue such documents is obvious.

Legalisation of consulates for the signs and seals of documents issued by foreign competent authorities should be considered in the limits of the responsibilities of notaries, thus the certificate of occupation which cannot be issued by a notary gets out of implication.

HOLDING :

In view of above reasons stated, it is the unanimous decision of this court taken on June 14, 1985 to consolidate the decisions in accordance with the Decision of 12th Division that for the applications based on a mark registered in foreign country to be registered in Turkey to be used for good other than those enlisted in the certificate of country of origin, the certificate that states the person who wants to use the mark to be in an occupation related to the manufacturing or trading of that good, issued by competent authority of that foreign country and required to be attached to the application petition, legalisation of the Turkish Consulate should not be required.

(signs and official seals)

DISSENTING OPINION

The reason of the jurisprudence to be wanted to be consolidated is a decision dated 1979, issued by the 12th Division and a decision dated May 25, 1982 issued by the 10th Division that still exists in the reorganization of the Council of State by the Act dated January 6, 1982, number 2575.

It is known that, the subjects for the consolidation of jurisprudence takes place in the Act of Council of State or in the Act of High Court of Appeals instead of taking place in the acts related to civil procedure or penal procedure or administrative procedure.

That is the reason for **Prof. Dr. Baki Kuru**, dealing with the subject to have references for the Act of High Court of Appeals. In his work, Civil Procedure Law (published in 1968, p. 31) explaining the consolidation of jurisprudence he expresses that «one of the most important responsibilities of the High Court of Appeals is to have same implications of laws in allover the country. That is in similar cases, all the courts should arrive to similar decisions. In other words, that should be no contradiction between the sentences issued by courts, and this should be realized by the High Court of Appeals. As long as a division has harmony among its sentences and with sentences issued by other divisions and general comissions, it means the same harmony exits for the implication of laws in allover the country. But if ever this harmony does not exist the contradictions has to be settled for the same implications of laws in allover the country, and that should be realized by consolidation of jurisprudence.»

Prof. Dr. Baki Kuru has focused on the High Court of Appeals in his indicated quotations. The Council of State is in a similar state that of High Court of Appeals for the implication of administrative jurisdiction leaving the militarial jurisdiction out. It is responsible for the harmony of administrative laws to be implicated in allover the country.

The subject of consolidation of jurisprudence takes place in procedural laws and in the acts of foundation of the supreme courts. Thus, this subject only takes place in works dealing with the procedural laws.

Thus, by the settlements of the High Court of Appeals and the Council of State the subject is processed.

That is why in all the acts related to supreme courts the subject takes place.

Similar to the Act of High Court of Appeals, Article 29 of the Act of Council of State dated 1938, number 3546, Articles 45 and 46 of the Act of Council of State dated 1964, number 521, and Articles 39 and 40 of the Act of Council of State dated 1982, number 2575 deals with the subject of consolidation of jurisprudence.

Except the existence of provisional rules, the rule is to imply the rules of laws in force.

Since no provisional rules exist for the consolidation of jurisprudence, the rules to be implied are of the laws in force.

Although being a very simple one, this rule has a great importance for the settlement of our subject.

As it is known consolidation of jurisprudence is to settle the contradiction among the decisions of the Divisions.

The purpose is to have the law being evenly implied in allover the country. Consequently, it is imperative that there be several distinct judicial authorities whose jurisdiction encompass identical areas on a national scale. These should have existing jurisdiction at the moment of consolidation.

Consolidation thus has a purpose beyond scientific research. Consolidation will enable equal implementation of laws in national scale. Consolidation has no effect whatsoever on prior decisions and facts. For this reason, consolidation of prior contradictory decisions and facts is unthinkable.

Prior decisions of reached by right authorities have served their function by indicating the opinion of the court. If these decisions are judicial in character cannot be altered.

In the case of there being no other contradicting decision at the moment a decision is reached, the decision reflects the opinion of the court on that subject for example a decision by any division stands for the decision of the Council of State.

If there is a contradicting decision, then stands only as the opinion of the division at that date in accordance with Article 39 of the Act of Council of State, number 2575.

However, the high courts fulfill the purpose of unity and uniformity, they are not their to create contradictory situations.

Thus with consolidation of jurisprudence contradictions are eliminated, the real opinion of the court is stated and all Divisions abide henceforth.

We must now return to the case attend on consolidation of jurisprudence.

It is unthinkable to have a division which does not exist anymore abiding by this decision; but the consolidation has the purpose of making divisions abide.

This is openly stated in Article 40 of the Act of Council of State as in all laws mentioned by us above.

In paragraph 3 of above Article, it is stated that consolidation and amendment of Council of State decisions are published in the Official Gazette within one month and in the 4th paragraph it follows that these decisions are bounding on all divisions of the Council of State, on all administrative courts and the administration.

However, in this case the 12th Division which was founded by law, number 521 and had given one of the contradicting decisions was dissolved by Act, number 2575. Therefore, there is no question of this Division being bound by the consolidation.

The only existing division with jurisdiction area is the 10th Division as founded and authorized by Act, number 2575.

Changes in the composition of the court in a division that indicate a change in opinion on the fact that a division has being reached by majority vote, does not necessitate a consolidation. No distinction exist on the bounding power of decisions taken by majority or unanimity and no consolidation can be based on the possibility of the different decision by a division.

A decision reached by a division established by the new Act is a decision that has acquired constancy as opposed to a contradictory decision by a dissolved division, until a different opinion is reached in a new decision by the same division. This is because the dissolved decision cannot reach decisions anymore. Henceforth the implementation of the law about which contradictory decisions have been reached will be in the direction of the decisions reached by the newly established division and the General Council.

The decision in hand stands as the decision of the division and the decision of the Council of State as long as there is no contradictory decision.

There are innumerable decisions by the Council of State stating that consolidation is unnecessary when there is constancy in decisions and we can also point to decisions stating that decisions by dissolved divisions do not necessitate consolidation.

Article 138/1 of our Constitution, dated November 7, 1982 and numbered 2709 states that «judges shall be independent in the discharges of their duties; they shall give judgement in accordance with the Constitution, law; and their personal conviction conforming with the Law».

A close inspection of these Articles show that independence of the judiciary and the independence of the justice, his freedom of opinion and his freedom of conscience is deemed invaluable it is imperative that all involved should refrain from infringing of this privilege.

It is especially important to notice, when analyzing above Articles that the justice is considered as a separate entity from the court.

In our opinion, a consolidation decision which is against the law is an infringement of the free will of justice.

In view of reasons cited above we have reached the opinion that the majority decision stating that consolidation is possible is against the law and we dissent.

(sign and seal)

Çeviren: Araş. Gör. İstar TARHANLI (*)

MİLLETLERARASI DERDESTLİK — MİLLETLERARASI YETKİ — TENFİZ

Y. 11 H.D. (**)

E. 85/123

K. 85/1209

T. 6.3.1985

Taraflar arasındaki davadan dolayı Kırıkhan As. Hukuk Hakimliği-ne verilen 20.6.1984 tarih ve 325-215 sayılı hükmün duruşmalı olarak temyizen tetkiki davalı M. Fatih Dehnioglu avukatı tarafından istenmiş olmakla duruşma için tayin edilen 4.3.1985 gününde davacı avukatı Kemal Beyazit ile davalı avukatı Mahmut Şahin gelip temyiz dilekçesinin süresi içinde verildiği anlaşıldıktan ve hazır bulunan taraflar avukatları dinlendikten sonra vaktin darlığından ötürü işin incelenerek karara bağlanması duruşmadan sonraya bırakılmıştı. Bu kerre dosyadaki kağıtlar okunduktan sonra işin gereği konuşulup düşünüldü:

Davacı vekili, müvekkilinin dava dışı Aydın Talaz'dan satın aldığı etlerin davalıya ait araçla Türkiye'den, Suriye'ye nakli sırasında dava-

(*) İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi, İdare Hukuku Ana Bilim Dalı.

(**) Karar yayımlanmamıştır.

lının kusuru nedeniyle bozulduğunu ileri sürerek etin bedeli olan (3.999.000) liranın dava tarihinden itibaren faiziyle birlikte davalıdan tahsilini talep ve dava etmiştir.

Davalı vekili cevabında, teminat ve selahiyet yönünden itirazda bulunmuş, bilahare verdiği dilekçesinde aynı davanın Halep 2. Bidayet mahkemesinde açıldığını, yeni öğrendiklerini belirterek derdestlik itirazını ileri sürmüş ve nakliye sözleşmesi taraflar arasında yapılmadığından davacının dava hakkının bulunmadığını esasen etlerin ayıplı olarak kamyonu yüklendiğini savunarak davanın reddini istemiştir.

Mahkemece, ilk itirazların reddiyle toplanan delillere alımın bilirkişi raporuna, Suriye gümrüğünde etlerin sağlam olduğuna dair alınan veteriner raporuna dayanılarak (3.657,500) liranın dava tarihinden itibaren % 10 faiziyle birlikte davalıdan tahsiline, fazla talebin ise reddine karar verilmiştir.

Hüküm, davalı vekilince temyiz edilmiştir.

Dosyadaki yazılara, kararın dayandığı delillerle gerektirici sebeplere ve delillerin takdirinde bir isabetsizlik bulunmamasına ve HUMK. nun 187/b-4. maddesi hükmüne göre bir davada (derdestlik) iddiası ileri sürebilmesi için bu davanın her iki memleket milli hudutları içerisinde yapılmış bir dava olarak kabulü gerekmesine ve kaldı ki, Halep'te açılan dava yönünden Suriye devletiyle Türkiye arasında beynelmilel adli bir anlaşmanın mevcut olması icabetmesine ve davalı taraf böyle bir anlaşmanın mevcudiyetini iddia ve ispat etmiş olmamasına göre davanının yerinde olmayan temyiz itirazlarının reddiyle hükmün onanması gerekmiştir.

SONUÇ: Yukarıda açıklanan nedenlerden dolayı davalı vekilinin bütün temyiz itirazlarının reddiyle usul ve kanuna uygun bulunan hükmün **ONANMASINA**, vekili geldiğinden 6500 lira duruşma vekillik ücretinin davalıdan alınarak davacıya verilmesine, aşağıda yazılı bakiye 82.275 lira temyiz ilam harcının temyiz edenden alınmasına, 6.3.1985 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.